

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou, ve věci

žalobce: **P. K.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2 140 00 Praha 4

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2016, č. j. 015128/2015/KUSK-DOP/BKO, sp. zn. 015128/2015/KUSK/2

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Praze (dále jen „soud“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) pro opožděnost zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Beroun (dále jen „MěÚ Beroun“) ze dne 8. 12. 2014, č. j. MBE/76428/2014/SPR-Bru, sp. zn. 12501/2014/SPR, jímž byl uznán vinným ze spáchání pěti přestupků, a to dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 11 v příčinné souvislosti s ustanovením § 67 odst. 4, § 125c odst. 1 písm. k) v příčinné

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

souvislosti s porušením ustanovení § 4 písm. c), § 125c odst. 1 písm. k) v příčinné souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) a § 16 odst. 1 písm. c) a v příčinné souvislosti s porušením ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterých se dopustil tím, že dne 5. 9. 2014 ve 22:20 hod. v obci Králův Dvůr, ulici Plzeňská jako řidič vozidla tovární značky Škoda Fabia, registrační značky xxx neoprávněně užil při jízdě průkaz pro osoby se zdravotním postižením, který měl umístěný na předním skle, nerespektoval dopravní značení a kruhový objezd projel v protisměru, neměl ve vozidle reflexní vestu jako součást povinné výbavy, při kontrole nepředložil zelenou kartu a dne 10. 9. 2014 v 9:50 hod. v obci Králův Dvůr, ulici Nad Stadionem jako řidič téhož vozidla nerespektoval dopravní značku B1 – Zákaz vjezdu všech vozidel, za což mu byla uložena pokuta ve výši 5.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení spojené s projednáváním přestupku ve výši 1.000 Kč.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že rozhodnutí MěÚ Beroun bylo doručeno dne 11. 12. 2014, odvolací lhůta tak skončila dne 29. 12. 2014. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že odvolání bylo podáno až dne 5. 1. 2015. Žalobce totiž podal odvolání již dne 29. 12. 2014.
3. Podání ze dne 5. 1. 2015 je toliko potvrzením odvolání ze dne 29. 12. 2014 ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu, neboť toto odvolání bylo učiněno mailem a nebylo opatřeno uznávaným elektronickým podpisem. Žalobce k žalobě přiložil screenshot odeslané elektronické zprávy „Odvolání P. K.“ z e-mailové adresy [X](#) na elektronickou podatelnu MěÚ Beroun (tj. posta@muberoun.cz), čas odeslání 29. 12. 2014 ve 22:01 hodin. Dále žalobce přiložil screenshot elektronické zprávy „Potvrzení o odmítnutí elektronického podání ve věci Odvolání P. K.“, která mu byla dne 30. 12. 2014 v čase 12:23 dodána do e-mailové schránky [X](#) z e-mailu MěÚ Beroun (tj. posta@muberoun.cz). V této zprávě je uvedeno, že podání ve věci „Odvolání P. K.“, které bylo zasláno dne 29. 12. 2014 ve 22:01:21 na adresu e-podatelny, bylo při kontrole všech náležitostí elektronickou podatelnou odmítnuto z důvodu neplatnosti elektronického podpisu. Žalobce nebyl správními orgány vyzván k odstranění vad svého podání ze dne 5. 1. 2015, tj. k odstranění vad odvolacích důvodů, a nebyl ani před vydáním rozhodnutí žalovaného poučen o tom, že správní orgány jeho odvolání předběžně hodnotí jako opožděné, a proto má rozhodnutí žalovaného za překvapivé.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že obsahem spisu je pouze písemné odvolání doručené MěÚ Beroun dne 7. 1. 2015. Z podacího razítka na obálce je patrné, že podání bylo předáno k poštovní přepravě dne 5. 1. 2015. Pokud žalobce měl k dispozici doklady o údajném doručení podání z anonymní adresy, e-mailová adresa [X](#) není uvedena ani na plné moci, ani na vyjádření sl. Z. ze dne 14. 11. 2014, a bez podpisu, pak je měl žalovanému dodat. Žalobce musí své tvrzení, že bylo MěÚ Beroun doručeno na e-mailovou adresu, také prokázat. Žalovaný po podání žaloby prověřil u MěÚ Beroun, zda skutečně došlo k podání dne 29. 12. 2014 z adresy, která není uvedena ve spise. MěÚ Beroun nepotvrdil, že by k doručení došlo. E-mailová korespondence z roku 2014 již není přístupná. Ale podle zákona o archivnictví, prováděcí vyhlášky a spisového a skartačního řádu by doručený e-mail i bez elektronického podpisu byl předán k zapsání do podacího deníku (evidence dokumentů) MěÚ Beroun a s číslem jednacím by byl vyřizován. MěÚ Beroun sdělil, že neeviduje v podacím deníku (evidenci dokumentů) žádné podání z elektronické adresy [X](#) ze dne 29. 12. 2014. Žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11.

8. 2006, č. j. 8 Afs 82/2006 – 68. Na základě správního spisu a sdělení MěÚ Beroun žalovaný zpochybnil odeslání e-mailu dne 29. 12. 2014 z adresy [X](#) a odeslání e-mailu dne 30. 12. 2014 z adresy posta@muberoun.cz. A dále navrhl provedení důkazu podacím deníkem (evidencí dokumentů) MěÚ Beroun z prosince 2014 a ledna 2015. Závěrem žalovaný požádal o náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony ve věci.
5. Soud z předloženého správního spisu zjistil následující pro věc relevantní skutečnosti:
6. MěÚ Beroun byla doručena oznámení o přestupcích spáchaných žalobcem dne 5. 9. 2014 a dne 10. 9. 2014 vyhotovená Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Středočeského kraje, územním odborem Beroun. Oznámení o zahájení správního řízení obsahující i předvolání k ústnímu jednání na den 19. 11. 2014 si převzal žalobce dne 21. 10. 2014. Dne 18. 11. 2014 bylo MěÚ Beroun doručeno podání v listinné podobě podepsané K. Z., nar. dne x. K podání je přiložena plná moc žalobce ze dne 28. 10. 2014 pro jmenovanou. V podání je vyjádřen nesouhlas se všemi přestupky a sdělení o neúčasti zástupkyně žalobce při ústním jednání. Ústního jednání dne 19. 11. 2014 se žalobce ani jeho zástupkyně nezúčastnili.
7. Rozhodnutím ze dne 8. 12. 2014 byla žalobci uložena pokuta ve výši 4.000 Kč za spáchání výše vymezených přestupků. V odůvodnění je uvedeno, že K. Z. byla v den udělení plné moci mladší 18 let, a proto MěÚ Beroun považoval plnou moc za neplatnou. Rozhodnutí bylo prostřednictvím držitele poštovní licence odesláno žalobci, který si ho osobně převzal dne 11. 12. 2014.
8. Dne 7. 1. 2015 bylo doručeno MěÚ Beroun v listinné podobě odvolání žalobce obsahující text: „*Odvolávám se do rozhodnutí vydaného v nadepsané věci, dále zrušuji zmocnění udělené K. Z.*“ a podpis žalobce. Z přiložené obálky vyplývá, že odvolání bylo podáno k poštovní přepravě dne 5. 1. 2015.
9. MěÚ Beroun rozhodnutím ze dne 12. 1. 2015 změnil výrokovou část rozhodnutí ze dne 8. 12. 2014 tak, že opravil skutkovou podstatu přestupku „*dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., v příčinné souvislosti s porušením ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb.*“ na „*dle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, ve znění pozdějších předpisů, v příčinné souvislosti s porušením ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb.*“ a dále změnil k tomu příslušnou část odůvodnění. Toto opravné rozhodnutí bylo odesláno prostřednictvím držitele poštovní licence žalobci, který si ho osobně převzal dne 14. 1. 2015.
10. Dne 29. 1. 2015 bylo doručeno MěÚ Beroun odvolání proti opravnému rozhodnutí ze dne 12. 1. 2015 podepsané žalobcem. Písemností ze dne 30. 1. 2015 předložil MěÚ Beroun spisový materiál žalovanému.
11. Ve spise je založen výtisk mailu odeslaného dne 4. 2. 2015 v 12:51 hod. K. B., oprávněnou úřední osobou z MěÚ Beroun, na adresu [X](#) obsahující text: „*Dobrý den slečno Z., v příloze zasílám rozhodnutí o přestupku č. j. MBE/76428/2014/SPR-Bru P. K. a žádám do 5ti pracovních dnů o potvrzení o převzetí el. podpisem. Pokud se tak nestane, rozhodnutí bude zasláno na adresu vašeho trvalého bydliště.*“.
12. K písemnosti, již byl předložen spisový materiál žalovanému, je přiložena doručenka, z níž je patrné, že rozhodnutí MěÚ Beroun ze dne 8. 12. 2014 bylo zasláno K. Z., přičemž zásilka byla připravena k vyzvednutí dne 13. 2. 2015 a vhozena do schránky dne 24. 2. 2015.

13. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání jako opožděné zamítl dle § 92 odst. 1 správního řádu. V odůvodnění uvedl, že rozhodnutí MěÚ Beroun bylo doručeno žalobci dne 11. 12. 2014 a nabylo právní moci dne 30. 12. 2014. Odvolání podané k poštovní přepravě dne 5. 1. 2015 tak považuje za opožděné.
14. Žalovaný rozhodnutím ze dne 30. 9. 2016, č. j. 129379/2016/KUSK-DOP/BKO, opravné rozhodnutí MěÚ Beroun ze dne 12. 1. 2015 dle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil a odvolání žalobce zamítl.
15. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci dne 15. 10. 2016. Žaloba byla doručena soudu dne 6. 12. 2016. Lze tak konstatovat, že žaloba je včasná [srov. ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
16. Žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělil, zda souhlasí, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí. Žalobce již v žalobě uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím, bez jednání, neboť navrhl provést dokazování.
17. Jednání před soudem, které bylo nařízeno za účelem provedení dokazování, se zúčastnil pouze pověřený pracovník žalovaného. Žalobce, resp. jeho zástupce, jemuž bylo předvolání řádně doručeno do datové schránky dne 11. 4. 2018, se bez omluvy nedostavil. Pověřený pracovník žalovaného setrval na stanovisku ve vyjádření k žalobě, kterou navrhl zamítnout s tím, že MěÚ Beroun žalobcem tvrzené mailové odvolání neeviduje. Příkladem poukázal na str. 647 podacího deníku MěÚ Beroun předloženého soudu na CD nosiči, v němž je evidováno odvolání odeslané z e-mailu, což by platilo i v případě, pokud by žalobce tvrzené mailové podání skutečně učinil. Stejně argumentoval ve vztahu k údajnému sdělení MěÚ Beroun žalobci, které by se nutně muselo objevit v přehledu odeslané e-mailové pošty, v němž však evidováno není.
18. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. Sporné je mezi stranami to, zda bylo doručeno MěÚ Beroun odvolání žalobce odeslané z e-mailové adresy [X](#) dne 29. 12. 2014 a zda bylo dne 30. 12. 2014 MěÚ Beroun mailem odesláno potvrzení o odmítnutí tohoto elektronického podání z důvodu neplatnosti elektronického podpisu.
20. Žalobce k žalobě předložil pouze screenshot mailu odvolání žalobce ve formátu jpg a screenshot mailu MěÚ Beroun ve formátu pdf. Žalovaný popírá existenci těchto dvou mailových zpráv. Jako důkaz předložil výpis (a soud si již před jednáním vyžádal jeho kopii) podacího deníku MěÚ Beroun z prosince 2014 a ledna 2015. Z podacího deníku vyplývá, že dne 29. 12. 2014 nebyl MěÚ Beroun doručen žalobcem tvrzený mail. To soud ověřil na CD nosiči pomocí navigace (stisknutím tlačítek na klávesnici Ctrl + F) při postupném zadání inkriminovaných dat, následně jména a příjmení žalobce a konečně spisové značky, pod kterou byla přestupková věc žalobce u MěÚ Beroun evidována. Z předložených evidencí (přehledu odeslaných e-mailových zpráv) pak neplyne ani to, že by MěÚ Beroun zaslal žalobci mail o žalobcem tvrzeném obsahu.
21. Jelikož se žalobce jednání nezúčastnil, a nepředložil např. na svém notebooku uloženou

zprávu ve své e-mailové schránce [X](#), neprokázal existenci těchto e-mailových zpráv.

22. Doručováním do elektronické podatelny orgánů veřejné moci se správní soudy již opakovaně zabývaly. Z konstantní judikatury plyne, že je odpovědností účastníků řízení, jaký zvolí v řízení postup, včetně volby komunikačních prostředků a akceptace rozdílů, které z povahy jednotlivých komunikačních prostředků plynou (podpůrně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, č. j. 8 Afs 55/2008 – 70, ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 6/2015 – 37, ze dne 15. 9. 2015, č. j. 8 As 58/2015 – 46, a usnesení téhož soudu ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 100/2012 – 29). Doručování elektronickou formou s sebou nese větší riziko, že zpráva nebude doručena. Prokazování doručení do elektronické podatelny orgánu veřejné moci je obtížnější než u jiných klasických forem doručení (poštou atp.). V případě odesílání zásilky klasickou poštou postačuje prokázat pouze předání k přepravě, zatímco v případě e-mailu je třeba prokázat předání, tj. doručení, do elektronické podatelny správního orgánu (podpůrně srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 7 Afs 113/2014 – 33, ze dne 16. 7. 2015, č. j. 9 As 261/2014 – 44, usnesení téhož soudu ze dne 11. 8. 2006, č. j. 8 Afs 82/2006 – 68, či rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. III. ÚS 2361/08 a sp. zn. I. ÚS 250/05). Dále je třeba uvést, že činí-li účastník úkon vůči správnímu orgánu elektronicky, je na něm, aby doložil, že podání správnímu orgánu skutečně došlo (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 6/2015 – 37, a rozsudek ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 43/2015 – 31). Co se týče prokázání odeslání písemnosti prostřednictvím e-mailu, Nejvyšší správní soud uvedl v usnesení č. j. 8 Afs 83/2006 – 68, že „*Výtisk emailové hlášenky*“ není nenapodobitelný a „*v případě vzniku pochybností o odeslání zprávy proto zpravidla nebude postačovat k prokázání tohoto odeslání*“ (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, č. j. 8 Afs 55/2008 – 70 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2016, č. j. 7 As 59/2016 – 31). Stejný závěr je platný ve vztahu ke screenshotu obrazovky elektronické podatelny (či jiného e-mailového klienta), protože i zde je v případě vzniku pochybností možné uvažovat o falsifikaci snímku obrazovky. Jím lze zpravidla prokázat pouze odeslání podání, nikoliv jeho doručení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 6/2015 – 37).
23. V nyní posuzované věci dospěl soud k závěru, že žalobce odvolání nepodal v zákonné lhůtě. Lhůta k podání odvolání počala běžet dne 12. 12. 2014 a skončila dne 29. 12. 2014, přičemž ve správním spisu je založeno pouze odvolání žalobce, které bylo správnímu orgánu doručeno v listinné podobě dne 7. 1. 2015. Pokud žalobce v žalobě tvrdil, že odvolání podal „obyčejným“ e-mailem již dříve, a to údajně dne 29. 12. 2014, bylo nutno ve smyslu výše uvedeného prokázat, že toto podání bylo doručeno MěÚ Beroun nejpozději v poslední den odvolací lhůty. To však prokázáno nebylo. Žalobce předložil pouze screenshot obrazovky, který podle něj potvrzuje, že poslední den lhůty doručil odvolání. Tímto screenshotem ale neprokázal, že odvolání doručil MěÚ Beroun. Tímto screenshotem bylo možno prokázat maximálně odeslání podání, nikoliv to, že skutečně došlo správnímu orgánu. Z výše uvedených důvodů, jakož i s přihlédnutím k obecně známé praxi zmocněnce žalobce a dalších osob (k tomu srov. např. věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 As 139/2014, 9 As 144/2014, 4 As 76/2015, 7 As 167/2015, 3 As 205/2014, 2 As 102/2015, 2 As 110/2015, 8 As 55/2015 atp.) není soud názoru, že by v daném případě mělo stačit k potvrzení o doručení prosté prokázání odeslání e-mailu.

24. Jediným zaručeným způsobem prokázání odeslání e-mailu by byl znalecký posudek počítače, z něž měl být e-mail odeslán (srov. opět usnesení č. j. 8 Afs 82/2006 – 68 a rozsudek č. j. 8 Afs 55/2008 – 70). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 6/2015 – 37, aproboval hierarchii důkazních prostředků (podle jejich důkazní síly) pro účely prokázání odeslání e-mailu, a to kopií e-mailu odeslaného z programu MS Outlook uloženou v elektronické podobě na CD, v případě pochybností výsledkem osoby, která e-mail odeslala, případně nahlédnutím soudu do počítače, z něž byl e-mail odeslán, a v případě přetrvávajících pochybností provedením znaleckého posudku k danému počítači. Ani jeden z těchto důkazních prostředků žalobce nepředložil.
25. Existence žalobcem tvrzeného mailu MěÚ Beroun ze dne 30. 12. 2014 nebyla rovněž prokázána. Žalobce předložil pouze screenshot tohoto mailu, přičemž o jeho malé důkazní hodnotě platí to samé jako o screenshotu žalobcem tvrzeného odeslaného mailu. Soud neexistenci mailů ověřil z evidencí MěÚ Beroun předložených na CD nosiči, a to nejenom zadáním tvrzených dat, ale také jména a příjmení, jakož i spisové značky. Ani jedno e-mailové podání není v těchto evidencích zaznamenáno.
26. Lze tak shrnout, že žalobce nepředložil žádný důkaz, ze kterého by bylo možno jednoznačně dovodit, že odvolání doručil MěÚ Beroun včas. Ani soud existenci, natož pak doručení mailové odvolání nezjistil, stejně jako mailu údajně odeslaného MěÚ Beroun žalobci. Rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání doručené MěÚ Beroun dne 7. 1. 2015 zamítnuto jako opožděné, nemá proto soud za nezákonné.
27. Vzhledem k tomu, že nebyla prokázána existence podání ze dne 29. 12. 2014, považoval MěÚ Beroun podání doručené mu 7. 1. 2015 za opožděné odvolání. Správní orgán nemá ani povinnost vyzývat odvolatele k doplnění odvolání o odvolací důvody v případě, že odvolání je opožděné. Takový postup by byl nadbytečný, srov. k tomu také ustanovení § 88 odst. 1 věty třetí správního řádu, dle kterého správní orgán prvního stupně v případě nepřipustného nebo opožděného odvolání předá spis odvolacímu správnímu orgánu do 10 dnů a ve stanovisku se omezí na uvedení důvodů rozhodných pro posouzení opožděnosti nebo nepřipustnosti odvolání. Rovněž správní orgány nemají povinnost poučovat podatele o tom, že jeho odvolání mají za opožděné, taková povinnost ze správního řádu nevyplývá.
28. Soud neshledal v napadeném rozhodnutí ani vady, ke kterým by musel přihlédnout i bez návrhu. Proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů, neboť ve věci neměl úspěch.
30. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady přesahující rámec jeho běžné činnosti nevznikly. K jeho požadavku a náhradu nákladů řízení soud uvádí, že podle žalovaným zmíněného nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, „[z]ásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.“ A contrario z citovaného nálezu Ústavního soudu vyplývá, že paušální náhradu nákladů nelze přiznat účastníkovi řízení, pokud by mu paušální náhrada nákladů nepříslušela ani při zastoupení

advokátem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014 – 20). Taková situace zcela jednoznačně nastala v nyní řešené věci. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 – 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS „(...) v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součástí povinností plynoucí z běžné správní agendy. Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 – 23).“ Podle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu by žalovanému nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů, pokud by byl zastoupen advokátem, a proto ve smyslu citovaného nálezu Ústavního soudu mu tato náhrada nemůže být přiznána ani v případě, že zastoupen není (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2015, č. j. 1 Afs 225/2014 – 31 a obdobně též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47, dle kterého náhradu nákladů spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná). Vzhledem k výše uvedenému soud požadovanou náhradu nákladů žalovanému nepřiznal. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Bude-li soudní poplatek zaplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.

Praha 26. dubna 2018

JUDr. Věra Šimůnková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje B. K.